

הזכר כדי להסתכל ביה תמיד. הבן
הולך לפני אמו, לכסותה מן
העין, בשביל כבודו וכבוד אביו.
וסימנך - (בראשית מט) בן פרת יוסף.
שפתוב (שם לג) ואחר נגש יוסף
ורחל, יוסף לפני אמו.

יעקב נטל נקבתו ושם אותה
לפניו, להשגיח ביה (תמיד) ולא
באחרת. זהו שפתוב (דברים יא)
תמיד עיני ה' אלהיך ביה, שאין
מסתלקת מהעין רגע אחד. וזהו
סוד האותיות הקדושות, שיהיה
הסדור הזה מעלה ומטה.

האותיות הללו נרשמו ברשם
שלהן, כשיצאו החוצה מכח
ותקף השופר, אז בשעה
שיוצאות מכח ותקף השופר
מתוך דחק, שהקול נעשה כלול
מאש רוח ומים, האותיות
התגלמו, ונרשמו בפרצופים
שלהם, כל אחד ואחד פראוי
להם, והתישרו במקומם.

האותיות היו גנוזות בתוך
השופר, בלי רשם שנואה כלל.
כיון שיצאו, כלם התגלמו,
ונרשמו בדיוקנם, כל אחד ואחד
פראוי לו, כמו שנואה תוך סוד
הנקודות.

חדריו - חדרים טמירים. הביאני
- תוך אותן האותיות להיות
ביניהם בהתנשאות בחבור אחד.
וכל זה למה? (שיר א) נגילה
ונשמחה בך, כדי שתהיה לנו
שמחה בך.

ער פיו של אליהו נגזר. (שם)
משכני אחריך נרוצה. כתוב
(בראשית א) ויברא אלהים את האדם
בצלמו וכו'. כאשר ברא הקדוש
ברוך הוא את האדם, כמו שאמרו
החכמים, אשריהם: דו פרצופים
נבראו, באותיות עליונות גדולות,
ובאותיות קטנות תחתונות.

האותיות העליונות הגדולות היו
בדרך ישר לגבי הזכר. האותיות

הא נוקבא לקמי דכורא, בגין לאסתפלא ביה
תדיר. ברא אזיל לקמיה אמיה, לחפיא לה
מעינא. בגין יקרא דיליה ויקרא דאבוי.

וסימנך (בראשית מט כב) בן פרת יוסף. דכתיב, (שם
לג טז) ואחר נגש יוסף ורחל, יוסף לקמי אמיה.
יעקב נטיל נוקביה, ושוי לה לקמיה, לאשגחא
בה (תדיר) ולא באחרא. הדא הוא דכתיב,
(דברים יא) תמיד עיני ה' אלהיך ביה, דלא תסתלק
מעינא רגעא חדא. ודא איהו סדרא דאתון
קדישין, למהוי סידורא דא עילא ותתא.

אתון אלין אתרשימו ברשימו דלהון, כד נפקו
לבר מחילא ותוקפא דשופר. כדין
בשעתא דנפקי מחילא ותוקפא דשופר, מגו
דחיקו, דאתעביד קלא פלילא מאש ורוח
ומים, אתון אתגלימו, ואתרשימו בפרצופין
דלהון, כל חד וחד כדקא חזי לון, ואתישרו
בדוכתייהו.

גנוין הו אתון גו שופר, בלא רשימו דאתחזי
כלל, כיון דנפקי, אתגלימו פולהו,
ואתרשימו בדיוקניהו, כל חד וחד כדקא חזי
ליה, כמא דאתחזי (דף פא ע"ב) גו רזא דנקודין.

חדריו, חדרין טמירין. הביאני, גו אינון אתון,
למהוי בינייהו גופטרא בחבורא חדא.
וכל דא למה. נגילה ונשמחה בך, בגין דיהא
לן חדווא בך.

ער פומא דאליהו אתגזר. משכני אחריך
נרוצה. כתיב (בראשית א כז) ויברא אלהים את
האדם בצלמו וכו'. כד ברא קודשא בריך הוא
לאדם, כמא דאמרו חבריאי זכאין אינון, דו
פרצופין אתבריאו באתון עילאין רברבין.
ובאתון זעירין תתאין.

אתון עילאין רברבין, הו באורח מישור לגבי
דכר. אתון זעירין תתאין, הו בהיפוכא